

ONTZET

ONTZET

Jozef Hoek

Scholten Uitgeverij

COLOFON

Ontzet

Jozef Hoek

© 2022 Scholten Uitgeverij BV
Burgemeester Drijbersingel 25-a
8021 DA Zwolle
info@scholtenuitgeverij.nl
www.scholtenuitgeverij.nl

Omslagontwerp: Levi Reinds
Binnenwerk: Piet Versteeg
Drukwerk: Drukcase
Eerste druk, september 2022
ISBN: 9789083261300
NUR: 332

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording or any other – except for brief quotations in printed reviews, without the prior written permission of the publisher.

Voor Joke

Pour savoir se venger, il faut savoir souffrir. (Voltaire)
(Om te weten hoe je wraak kunt nemen, moet je weten hoe te lijden.)

**Zaterdag 8 juli 2017 - 6:00 uur -
Windesheim (de eerste dag)**

Vandaag ga ik er hard tegenaan, nee beter nog, ik blaas mezelf op. Iedereen zeurt voortdurend aan mijn hoofd. 'Hoe zit het met de bloemen Lydia, zijn de chauffeurs goed geïnstrueerd?' Jort is lief, maar overbezorgd en papa bemoeit zich op irritante wijze met van alles en nog wat. En mama? Ach, lieve mama.

Ik kies voor het bos, al is het uitkijken geblazen voor de kuilen, heerlijk die zomerlucht. Wie gaat er nu op de ochtend van haar trouwdag hardlopen? Jort heeft het soms moeilijk met mijn keuzes. Hoewel ik veel van hem houd, hoop ik dat hij me in de toekomst voldoende ruimte geeft. Twijfel ik misschien? Nee, dat niet, of toch wel? Kom op Lydia, maak jezelf niet gek nu.

Yes, het asfalt van de Fabrieksweg, het gas erop, harder, je kunt best nog iets sneller dame. Links de dijk omhoog, wauw, wat is het uitzicht hier oogverblindend mooi. Deze snelheid doet pijn, maar over een half uur komt de beloning: een shot endorfine. Ik zal me hoe dan ook goed voelen vandaag.

Het meest verheug ik me eigenlijk op de jurk, een goed idee van René om een eigen creatie te ontwerpen voor de kledinglijn. De trouwfoto's zullen doorslaggevend worden voor een eventueel commercieel succes. Al mag dat eigenlijk niet mijn zorg zijn; ik heb beloofd mijn zakelijke pet thuis te laten.

Nu afdalen richting de golfbaan, die ligt er op dit tijdstip verlaten

bij. Het nieuw gebouwde clubhuis in Engelse stijl oogt nog kaal en vormt een groot contrast met ons eigen dromerige kasteeltje. Wel tof dat er tegenwoordig een fietspad door de velden is aangelegd, nu kan ik tenminste een serieuze ronde lopen. Dadelijk moet ik langs het spoor dit hoge tempo zien vast te houden.

Wat mij betreft waren we maandagochtend langs de burgerlijke stand gegaan, maar dan had papa me zonder pardon onterft. Tenminste, dat beweerde hij stellig. Niet dat zijn dreigementen me ooit ergens van weerhouden hebben, maar ook Jort wilde de bruiloft het liefst groots vieren. Zijn aanzoek was ronduit romantisch. Achter die façade van mannelijkheid gaat een jongenshart schuil en dat is de werkelijke reden dat ik ooit voor hem ben gevallen – al gelooft hij dat nog steeds niet. Zijn haar keurig in de scheiding, op een knie, ring in de hand. Als meisje was dat ooit mijn ultieme droom, maar op het moment zelf vond ik het vooral aandoenlijk. Natuurlijk wilde ik met hem trouwen.

Mijn lijf begint nu echt zeer doen, maar ik hou het tempo hoog. Zal papa zich een beetje op de achtergrond houden met zijn Trees? Ze moest eens weten hoe ik haar noem. Therese, laat me niet lachen, wat een aanfluiting is dat mens. Gelukkig krijgt mama er weinig van mee. Sinds haar hersenbloeding leeft ze een beetje in haar eigen kleine wereldje. Ik had haar zo graag dicht bij me gehad vandaag. Niet huilen nu, anders val ik nog. Een gedachte troost me: zij mag zo meteen als eerste de bruid zien.

Over het spoor links via de IJsselcentraleweg de Harculoseweg op. De aftakeling van de voormalige IJsselcentrale begint lugubere vormen aan te nemen. Sinds ze de pijpen opgeblazen hebben, heeft het gebouw definitief zijn identiteit verloren. Het restant moet zo snel mogelijk worden gesloopt, al las ik dat de industriële ruïne pas eind volgend jaar helemaal verdwenen zal zijn.

Fantastisch dat Raoul uit Venezuela is overgekomen, het was voor hem ondenkbaar om afwezig te zijn op de bruiloft van zijn kleine zusje. Het viel me op dat hij steeds meer op mama is gaan lijken. Eigenlijk had ik graag wat tijd met hem doorgebracht, maar dat zit er helaas niet in. Morgen vertrekt het vliegtuig al vroeg naar Bali voor de huwelijksreis. Daar ben ik nog helemaal niet mee bezig geweest, we zien wel.

Nu op vol vermogen doorhalen in deze bocht en dan rechtstreeks via de Kattenbroekerweg terug racen naar het kasteel. De bloemversieringen oogden betoverend mooi, zo meteen nog even de laatste puntjes op de i zetten.

Een bekend gezicht. 'Hoi!' AU, shit, dit kan niet waar zijn. AU, dit doet zeer zeg, ik lig helemaal open. Wat is er gebeurd? Absurd, help me overeind, man. Wat doe je? Laat me los! Laat me los, klootzak!

§2

8:30 uur - politiebureau Koggelaan Zwolle

Met een cappuccino-to-go in haar hand liep Marly het bureau aan de Koggelaan binnen. De automaatkoffie was er niet te drinken, dus begon ze haar werkdag per definitie met een bezoekje aan de Starbucks.

‘Goedemorgen Melanie.’

‘Hee Bobby.’

Met uitzondering van haar ouders noemde iedereen haar zo. Marly was ooit op de politieacademie tot Marley geworden omdat ze ogenschijnlijk onder alle omstandigheden koel en relaxed bleef, als een Rastafari. Marley werd Bob, Bob weer Bobby – ze vond het allemaal prima.

‘Is er nog iets bijzonders voorgevallen afgelopen nacht?’ vroeg Marly.

‘Nee, alles is kalm gebleven – rustige diensten, naar ik heb begrepen.’

‘Beter toch, spreek ik je vandaag nog?’

‘Kom maar naar beneden voor een rookpauze.’ Melanie keek Marly met een scheef oog aan.

‘Waarschijnlijk zie je me inderdaad weer vaker verschijnen, ik ben helaas weer begonnen,’ biechtte ze op.

‘Dat zag ik gisteren ja,’ grijnsde de agente van dienst.

Marly was met haar zevenendertig jaar de jongste inspecteur binnen het Zwolse politiekorps. Weinig collega’s twijfelden eraan dat ze het in de toekomst ooit tot hoofdinspecteur zou schoppen, al had ze zelf nog geen enkele ambitie in die richting ontwikkeld. Ondanks haar rang bleef Marly benaderbaar en ging ze slechts bij uitzondering op haar hiërarchische strepen staan – een eigenschap die haar geliefd maakte op het bureau. Deze populariteit vertaalde zich in de goodwill onder de collega’s en die steun had ze recent hard nodig gehad toen haar man Ralf om het leven kwam bij een noodlottig verkeersongeluk. Een in slaap gesukkelde vrachtwagenchauffeur was met volle snelheid op een file ingereden en Ralfs auto werd daarbij vol geraakt; hij had geen enkele kans gehad. Het verdriet om het brute verlies van de liefde van haar leven werd sinds een paar maanden weer enigszins hanteerbaar, ze moest verder – voor Koen, hun achtjarige zoontje. Marly had vier maanden buitengewoon verlof opgenomen en met de hulp van een therapeut, haar ouders en schoonouders het leven weer een beetje op de rit gekregen. Koen begreep volstrekt niet waarom zijn vader was doodgereden en die zinloze speling van het lot viel ook niet uit te leggen aan een jongen die zijn allergrootste held verloren had. Het was altijd al een gevoelig kind geweest, maar sinds het ongeluk trok

Koen zich steeds vaker terug in zijn schulp. Hij bouwde geregeld een ondoordringbare muur om zich heen en sloot zijn omgeving dan helemaal buiten. Marly maakte zich voortdurend zorgen om hem.

Met een beveiligingspas opende Marly de elektronische vergrendeling. Er kwamen opgewonden stemmen uit een spreekkamer. Anneloes probeerde tevergeefs twee mannen te kalmeren. Na even aan de deur geluisterd te hebben, besloot ze hen te onderbreken.

‘Kan ik misschien helpen, Loes?’

Twee chic-ogende mannen van rond de dertig, gekleed in maatpak, stonden met stemverheffing op de jonge rechercheur in te praten.

‘Heb je een momentje, Bob? Ik ben zo weer terug heren,’ excupeerde Anneloes zich. Ze glipte de gang op en sloot de deur zorgvuldig achter zich, zodat ze vrijuit konden spreken.

‘Deze twee komen een vermissing aangeven van hun verloofde en zus, Lydia Rodenberg,’ lichtte Anneloes toe.

‘Dat is een bekende naam. Hoe lang wordt ze inmiddels vermist?’ Marly probeerde direct een inschatting te maken van de situatie.

‘Pas twee uur. Ze is om zes uur gaan hardlopen en is daarna niet meer teruggekeerd naar hun huis in Windesheim. Verder is het van belang om te vermelden dat het haar trouwdag is vandaag.’

‘Rodenberg? Is dat niet die familie die Kasteel Windesheim herbouwd heeft? Haar trouwdag, zeg je? Dat is inderdaad opmerkelijk.’

‘Klopt! De familie is erg bezorgd, ze kunnen de situatie niet verklaren. Volgens hen zou Lydia nooit zonder bericht verdwijnen en al helemaal niet op haar trouwdag. Zo zit ze schijnbaar niet in elkaar.’

‘Hm, ik ga mee naar binnen, oké?’

Anneloes knikte instemmend. ‘Het is mij in ieder geval niet gelukt om de heren tot kalmte te manen.’

Marly liep de kamer weer in, gevolgd door Anneloes. Ze gaf beide mannen een hand.

‘Mijn naam is Marly Rensen: inspecteur recherche Zwolle, mijn collega heeft zich al voorgesteld.’

‘Aangenaam, Raoul Rodenberg, Jort Fransen.’ Beide mannen stonden overduidelijk strak van de adrenaline.

‘Kunt u mij in uw eigen woorden kort bijpraten? Wat is er volgens u precies aan de hand?’ vroeg Marly zonder omwegen.

De oudste van de twee nam het woord.

‘Ik ben de broer van Lydia Rodenberg. Lydia gaat vandaag trouwen met Jort hier. Vanochtend om zes uur is ze gaan hardlopen, direct voor haar kappersafspraak, die was om ongeveer half zeven. Op dit moment weet niemand waar ze gebleven is.’

Ze oogden oprecht in hun bezorgdheid en na een korte overweging volgde Marly zoals gewoonlijk haar intuïtie. Normaal gesproken duurde het langer voordat iemand als vermist aangegeven werd, maar ze moest toegeven dat ook zij de omstandigheden van deze vermissing zorgelijk vond – voornamelijk omdat de ontstane situatie niet rijmde met het profiel van de vrouw.

‘Kennen jullie haar looproute?’ Marly probeerde hen ondertussen zoveel mogelijk gerust te stellen – haar stem bleef volkomen kalm.

‘Lydia heeft een vaste ronde, die hebben we meerdere malen op de fiets afgelegd, zonder resultaat. Mijn vader rijdt nog steeds rondjes in het buitengebied. Verder hebben we alle mogelijke alternatieven nagelopen. Ze is echt verdwenen.’ Raoul Rodenberg sprak de laatste woorden met stemverheffing uit, Marly merkte de rode vlekken in zijn nek op.

‘Probeer zoveel mogelijk kalm te blijven meneer Rodenberg. Ik heb begrip voor uw bezorgdheid, maar tracht u vooral rustig te blijven.’ Marly pauzeerde een moment voordat ze verderging. ‘De dokterspost, de spoedeisende hulp van het ziekenhuis? Misschien heeft

ze zich verstart? Hebben jullie daar al contact mee opgenomen?’ inventariseerde ze.

‘Dat hebben we inderdaad al gecheckt, daar is ze niet binnengebracht,’ antwoordde Jort ongeduldig.

‘Hoe ging het met haar? In mentaal opzicht? Had ze zin in de bruiloft?’ Aan dit soort vragen had Marly een bloedhekel, maar omwille van de zorgvuldigheid moest ze deze toch stellen. Het was denkbaar dat de bruid aan het twijfelen was geslagen. Ze zou immers de eerste niet zijn.

‘Absoluut, Lydia had ontzettend veel zin in deze dag en was intensief betrokken bij de voorbereidingen. Haar trouwjurk is speciaal voor haar eigen kledinglijn ontworpen. Naast de persoonlijke betekenis, heeft ze ook een zakelijk belang vandaag,’ lichtte Raoul ten overvloede toe. ‘Ze was heel enthousiast over het eindresultaat en kon niet wachten om de jurk aan onze moeder te tonen.’

‘En niemand heeft enige tekenen van koudwatervrees gesignaleerd?’ vroeg Marly recht op de man af.

‘Nee, dat is totaal niets voor Lydia, ze is bij mijn weten nog nooit ergens voor gevlucht. Het is een strijdbaar mens.’ Raoul zuchtte diep, terwijl Jort nu stilletjes op de stoel zat die Anneloes hem had aangeboden – hij zag inmiddels spierwit.

‘Had ze haar telefoon bij zich vanochtend?’ informeerde Anneloes.

‘Die heeft ze altijd in een houder om haar arm geklemd, maar de telefoon wordt doorgeschakeld naar de voicemail, dat is heel raar.’

‘Merk, type?’

‘Een nieuwe, iPhone, geloof ik, maar dat weet ik niet zeker. Jort?’

‘Ja, ja, de laatste iPhone.’

‘Wat is haar nummer? Loes, loop jij even naar Albert en laat hem met spoed het toestel lokaliseren. Ik wil deze informatie zo snel mo-

gelijk hebben.’ Marly richtte zich op de mannen. ‘Jij bent dus Jort? Loop maar even met mijn collega mee, met het oog op eventuele wachtwoorden en dergelijke,’ sprak ze rustig.

‘Betekent dit dat u onze zorgen serieus neemt?’ Raoul oogde nu enigszins gerustgesteld.

‘We nemen een vermissing altijd serieus, desalniettemin leert de ervaring dat de meeste verdwenen personen snel weer op hun pootjes terecht komen. Maar toegegeven; in deze situatie zijn er bepaalde aspecten die me zorgen baren.’

‘Welke aspecten?’ wilde Raoul weten.

‘Daar kan ik inhoudelijk nu niet over uitweiden. Is het mogelijk dat een van jullie voorlopig hier blijft voor het geval we snel meer informatie nodig hebben? De ander wil ik graag als contactpersoon in de thuisomgeving zien. Mochten jullie intussen iets van Lydia horen, dan ga ik ervan uit dat wij daar onmiddellijk over worden geïnformeerd.’

‘Natuurlijk mevrouw Rensen, ik ben zo dadelijk bereikbaar op Kasteel Windesheim. Jort zal hier blijven,’ antwoordde Raoul gelaten. ‘Hier is mijn kaartje. Gaat u direct richtbaarheid geven aan Lydia’s vermissing? Met naam en toenaam?’

‘Pas op het moment dat het nodig is. Eventuele mededelingen aan de buitenwacht worden in overleg met jullie gedaan. Laten we hopen dat het niet zover komt.’

Raoul knikte instemmend en Marly zocht naar geruststellende woorden, maar kon deze zo snel niet vinden.

9:00 uur

Marly liep linea recta door naar het kantoor van haar baas aan de andere kant van de gang. De ruim opgezette kamer liet veel daglicht binnen en was stijlvol ingericht.

‘Wilma, heb je even?’ Haar leidinggevende schrok op uit een dossier.

Ze glipte het modern ingerichte kantoor binnen en ging op een punt van de vergadertafel zitten. Hoofdinspecteur Wilma Wouters zat in onberispelijk uniform achter een evenzo ordentelijk bureau. Marly’s eigen werkplek daarentegen was een bonte verzameling plakbriefjes en deed vooral rommelig, zelfs chaotisch aan. Ondanks de verschillen in stijl en organisatie konden ze het doorgaans goed met elkaar vinden. Wilma had het principe ‘redelijkheid’ hoog in het vaandel staan en handelde daar zelf consequent naar. Zelden liet ze zich leiden door het ambitieniveau van de politietop, noch door criminaliteitscijfers. Slechts een enkele keer moest Wilma haar gezag laten gelden. In het verleden had ze zelf haar strepen meer dan verdiend en ze herkende talent als dat zich aandiende – en talent bezat Marly.

‘Wat is er gaande?’ vroeg haar baas enigszins alert. Ze wist immers als geen ander wat de frons op het gezicht van haar collega betekende.

‘Lydia Rodenberg wordt sinds deze ochtend vroeg vermist. Het is haar trouwdag en de halve familie stond al om half negen hier aan de deur. Na een rondje hardlopen is ze niet meer teruggekeerd,’ vatte Marly kort samen.

‘Haar vader zit toch in de raad van bestuur van ABN-AMRO?’ peinsde Wilma.

‘Klopt, tevens is de familie eigenaar van een kleine oliemaatschappij in Venezuela. Broerlief heeft de leiding over de maatschappij overgenomen, nadat moeder vanwege gezondheidsklachten als directeur werd uitgeschakeld – aldus een snelle inventarisatie door Anneloes.’

‘Wat zijn je gedachten, Bobby?’ Wilma keek haar met de bekende indringende blik aan.

‘Het bevalt me niet, voornamelijk omdat het om iemand gaat die schijnbaar zelden voor problemen wegduikt. Koudwatervrees is qua karakter niet aan de orde en naar verluidt is ze geen theatraal, noch depressief persoon,’ resumeerde ze.

‘Een ongeval? Ik bedoel, het is wel erg vroeg voor een trainingsrondje.’

‘Dan hadden we dat inmiddels geweten, haar telefoon wordt doorgeschakeld naar de voicemail.’

Wilma knikte bedenkelijk.

‘Dan behandelen we haar vermissing voorlopig als zorgwekkend,’ besloot ze. ‘Goed, wie heb je nodig?’

‘In eerste instantie Anneloes en Albert,’ antwoordde Marly zonder te aarzelen; tevreden met de reactie van Wilma, die de situatie dus eveneens als urgent inschatte.

‘Sluit de ontwikkeling nog wel kort met Richard. Die gaat niet erg blij zijn, dat begrijp je. Juist vandaag heeft hij iedereen nodig. Houd mij op de hoogte van deze zaak. Mocht ik iets kunnen betekenen, schroom dan niet om me in te schakelen.’

‘Bedankt, dat komt goed, Wilma.’

‘Laten we dat vooral hopen.’ Met deze woorden omschreef haar baas treffend het ongewisse gevoel dat deze vermissingszaak van meet aan opriep.

9:30 uur

Albert, de computernerd van de afdeling, stak zijn kalende hoofd om de hoek van de deur – haar kantoor stond eigenlijk altijd open.

‘We hebben Lydia’s telefoon gevonden, mevrouw,’ deelde hij formeel mee. Albert week nooit af van de hiërarchisch correcte aanspreekvormen.

‘Echt? Waar dan?’

‘In de sloot bij de Harculoseweg, vlak voor de bocht naar de voormalige IJsselcentrale.’

‘Dat is snel,’ merkte ze een beetje verbaasd op, techniek was bepaald niet haar ding.

‘Heel simpel eigenlijk; via de functie *Zoek mijn iPhone*. De telefoon lag op de bodem van de sloot, deze nieuwe toestellen zijn voor een bepaalde tijd bestand tegen ondiep water. Het apparaat stond nog aan, maar werd direct doorgeschakeld naar de voicemail. Anneloes is met de aanstaande ter plekke. Hij kende de inloggegevens en wist ook hoe het hoesje eruitzag. Lydia gebruikt slechts één wachtwoord voor al haar accounts.’

‘Hoe komt die telefoon in de sloot terecht?’ vroeg Marly zich hardop af.

‘Dank je Albert, ga samen met Anneloes in gesprek met omwonenden, misschien heeft iemand haar gesignaleerd. Ik zal deze ontwikkeling met Wilma kortsluiten en kom vervolgens jullie kant op, hopelijk met versterking. Stuur de verloofde voorlopig maar naar huis, die loopt jullie in zijn ongerustheid alleen maar voor de voeten.’

‘Goed mevrouw, ik ga vast naar Harculo,’ antwoordde Albert beleefd. Mevrouw – daar zou ze dus nooit aan wennen.

Marly's ongerustheid was inmiddels wel degelijk toegenomen. Die telefoon lag niet voor niets op de bodem van een sloot, ze moesten inmiddels serieus met een delictscenario rekening gaan houden. Van Wilma kreeg ze onmiddellijk toestemming twee hondenteams in te zetten om de omliggende bosschages uit te kammen en ook Richard stemde met enige tegenzin in met de personele inzet.

Richard Holder was als senior inspecteur verbonden aan de recherche-afdeling en leidde momenteel het onderzoek in een omvangrijke drugszaak. Hij begreep dat er tijdelijk mensen naar zijn collega moesten, maar de timing was uitermate ongelukkig, aangezien het team op het punt stond de regionale georganiseerde misdaad een gevoelige klap toe te brengen.

‘Hoeveel mensen heb je nodig?’ vroeg Richard met zichtbare tegenzin.

‘Eigenlijk vijf man, maar als ik Ron en Jan van je mag lenen, dan kom ik er voorlopig wel.’

‘Albert en Anneloes?’

‘Die ook.’

‘Goed Bobby, het is niet anders. Laat me even weten wanneer ik weer over ze kan beschikken,’ verzuchtte de tien jaar oudere inspecteur. Richard oogde eigenlijk altijd vermoeid, maar dat nam niet weg dat hij een zeer effectieve rechercheur was en Marly had veel respect voor hem – al konden ze tijdens het verloop van een onderzoek soms hartgrondig van mening verschillen.

‘Natuurlijk, ik zeg je bij deze ook mijn volledige inzet toe, zodra deze vermissing is opgelost,’ beloofde Marly plechtig.

‘Mooi dan.’ Richard gaf een harde klap op de tafel en liep met zijn kenmerkende loopje naar de collega's bij het planbord. De Zwolse criminaliteit ging het vandaag hoe dan ook zwaar te verduren krijgen.

Vervolgens praatte Marly de betreffende collega's bij: ervaren

rechercheurs waar ze altijd van op aankon. Ron werd gekscherend haar *bodyguard* genoemd en ze moest toegeven dat ze hem graag aan haar zijde had – hij was uitstekend getraind in diverse vechtsporten en hij scoorde hoog op schietvaardigheid. De senior van de afdeling was een beetje fan van Marly en hij stelde zich zo nu en dan wat beschermend naar haar op. Marly was per definitie wars van elke vorm van betutteling, maar van Ron kon ze het op de een of andere manier wel hebben. Ze waardeerde in ieder geval zijn loyaliteit en betrouwbaarheid.

§5

10:30 uur - Harculo

Niet veel later liep ze gehaast Anneloes tegemoet op de Harculoseweg.

‘Een van de honden is aangeslagen op een spoor, het betreft waarschijnlijk bloedvlekken en huidresten,’ zei haar collega met gedempte stem. Even verderop stond namelijk al een journalist van de regionale omroep zich warm te draaien.

‘Waar?’ De ernst van de zaak was inmiddels duidelijk op Marly’s gezicht af te lezen. Ze had oprecht gehoopt dat, ondanks haar intuïtie, Lydia snel weer zou opduiken.

‘In de bocht, niet ver van de plek waar de telefoon is gevonden.’ Anneloes wees in de richting van twee agenten in uniform die hun honden strak aangelijnd hielden. De dieren waren rusteloos en blaften onafgebroken, wat de situatie een onheilspellende uitstraling gaf.

‘Oké, bel de technische jongens maar. We beschouwen deze locatie als plaats delict. Ik wil dat de weg van twee kanten wordt afgezet, kun je daar op toezien, Loes? Instrueer de uniformen dat ze niemand

doorlaten en zorg dat er foto's gemaakt worden van eventuele toeschouwers,' gebod ze kort.

'Gaan we inmiddels uit van een misdrijf?' Anneloes stak een sigaret in haar mond, maar stak deze niet aan.

'Ondertussen is dat wel een realistisch scenario geworden. Gezien de vermissing, de telefoon en het bloed kan ik niet het risico nemen om verder af te wachten: we moeten nu opschalen en verder geen tijd verliezen. Mocht ze onverhoopt ergens opduiken, dan tuigen we het circus snel weer af, maar ik heb er geen goed gevoel over. Probeer Allard hier te krijgen, we hebben een forensisch expert nodig,' benadrukte Marly.

Ze kon zich geen betere adjudant wensen. Anneloes was jong, dynamisch en hield er een sterke eigen mening op na. Daarnaast liet ze zich niet door randzaken afleiden, Marly herkende zichzelf in die focus. Menig collega vond Loes echter irritant, omdat ze genadeloos zwaktes in een onderzoek kon blootleggen.

'Vang jij de jongens van de technische recherche zelf op? Ik moet me met de omwonenden bezighouden,' zei Anneloes.

'Dat vraag ik wel aan Ron, hij kan met Jan langs de deuren. Zijn er überhaupt omwonenden hier?' Marly probeerde de situatie voor zichzelf in kaart te brengen, ze moest het onderzoek nu goed inventariseren en de zaak procedureel op de juiste wijze in gang zetten.

'Dat rijtje huizen daar verderop kijkt precies op een deel van de Harculoseweg. Verder bevinden zich twee woonboerderijtjes direct na de bocht. Misschien hebben ze daar iets gehoord of gezien?' opperde Anneloes.

'Mooi, ik ga de mannen instrueren, doe jij de uniformen en de technische recherche? Wanneer we klaar zijn, wil ik een gezamenlijke strategiebespreking op het bureau.'

'En de familie?'